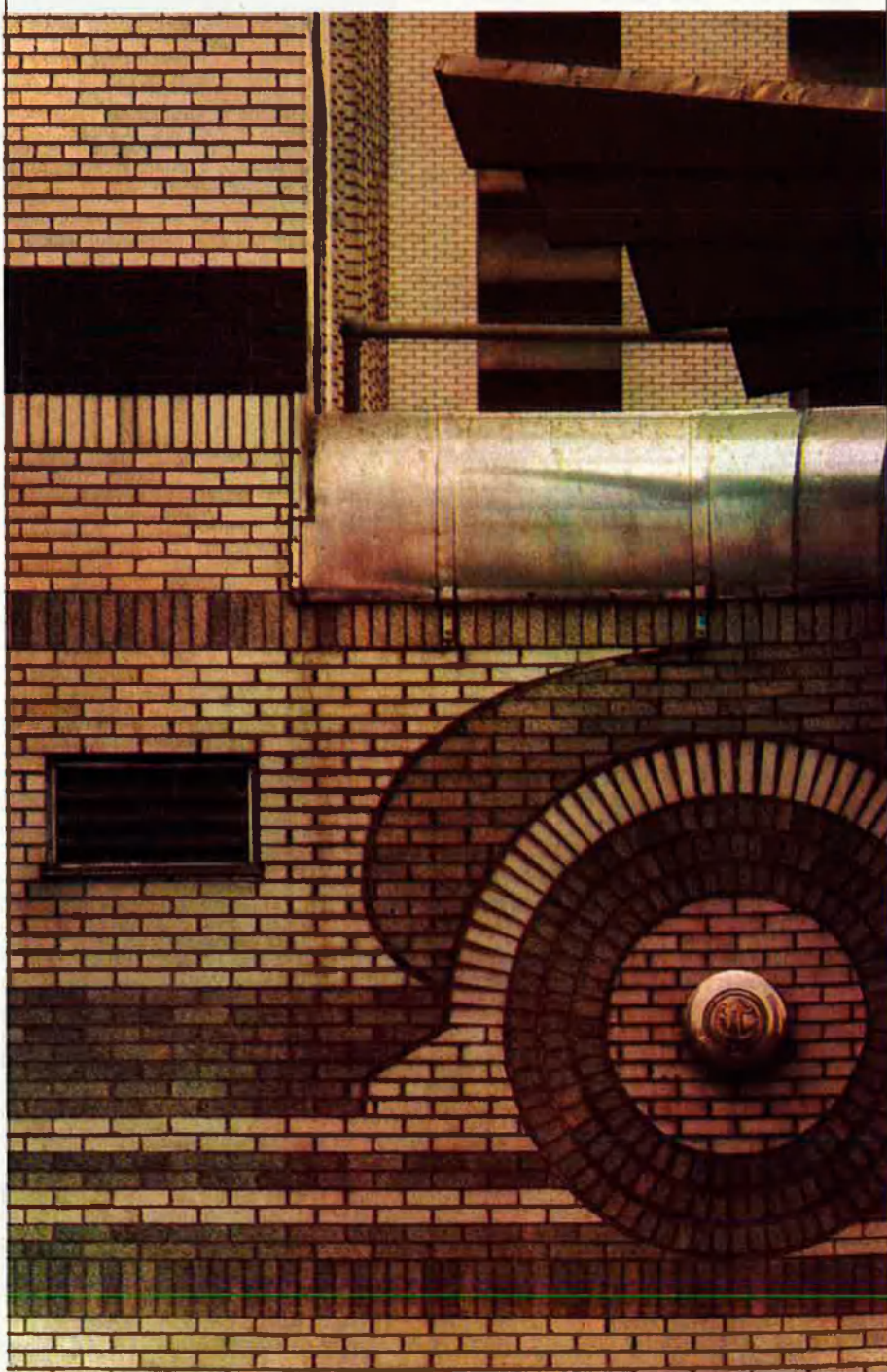

Fra Boadella ataca de nou

Era absolutament previsible. De la manera que grimpava, ja feia temps que es veia venir que l'Albert Boadella acabaria fent el cim. I amb aquesta farineta mal cuinada que és *Orden Especial* (cada dia al voltant de les dotze, i a TVE-2, és la cita) el còmic (?) Boadella ha aconseguit finalment d'instal·lar-se per mèrits propis –i per demèrits del superdotat que decideix la programació de la caixa estúpida– a l'olimp dels déus de l'humor, on podrà fer-se de tu a tu amb els Ozores, els Estesos, la Lina Morgan, Marianico el Corto, el senyor Barragán, les germanes Hurtado, Julio Anguita, Gil i Gil i altres glòries de l'humor ibèric més refinat i reputat.

Ara que tampoc no cal estranyar-se'n gaire. I és que, ben mirat, la progressió d'aquest joglar una mica atrotinat ha estat d'allò més lògica: després de viure d'una prima única (*La Torna*) que encara li dóna dividends, el joglar ens va delestar amb *Som 1 una* i *Ja semos europeos* (un parell de títols d'aquells que provoquen embassaments cerebrals de tant estrènyer el mag), i ara ens fa xalar amb *Orden Especial*, una baula més en la carrera creativa (sic) del nostre creador (resic). ¿Què ha recreat ara Boadella? Ni més ni menys, la Santa Inquisició. *Orden Especial* és una mena de brigada lleugera (molt més ràpida i eficaç que no la de Milans del Bosch a la València tejerista) que es dedica a detenir i a tractar psiquiàtricament (horror: Stalin encara és viu) aquelles persones que no agraden a fra Boadella. I diem fra Boadella, perquè a la sèrie mossèn Albert fa el paper que sempre li ha estat propi: el de frare inquisidor.

Però Boadella –moltes gràcies, mossèn– fa les coses per al nostre bé. I és que tot inquisidor, no caldria sinó, sempre fa les coses per al bé del poble. Vegem-ho. En una carpeta titulada *Sant Ofici* guardem un seguit de retalls amb

declaracions de Boadella (per cert, com que l'ordre és alfabètic, després dels retalls de Boadella guardem una fotocòpia de la llei Corcuera) on podem llegir que ell sempre s'ha considerat un "carlí" i un "rebel" que vol "dessacralitzar" i fer "teràpia social". I no sols això, sinó que ara —amb Orden Especial— el nostre frare inquisidor vol deslliurar-nos d'aquelles persones que "acostumen a resultar poc agradables". Repetim el que ja hem dit: moltes gràcies mossèn Albert.

Som perfectament conscients que aquesta altra farineta que és el nostre article passarà a engruixir el ja abundós cabal de textos prescindibles, però encara que només amb la intenció d'evitar que algun despistat el faci servir d'enèsima i incontrovertible prova per a demostrar que els catalans no tenim sentit de l'humor, volem aclarir que nosaltres sí que en tenim una mica, de sentit de l'humor. De fet, sovint ens fem un fart de riure. Per exemple, quan estirem la carpeta *Sant Ofici* i llegim declaracions d'en Boadella en què es torna transcendent i diu que pensa continuar treballant (és una manera de parlar) en el mitjà televisiu per "comunicar una certa filosofia d'Els Joglars a milions de persones". Sabíem que la filosofia anava a mal borràs, però no que hagués caigut tan avall.

Però, de tot plegat, el pitjor és que Boadella s'ha quedat força satisfet amb l'experiència i, si l'hi deixen, està disposat a reincidir. De fet, Televisió Espanyola ja ens ha amenaçat de reestrenar els capítols d'*Orden Especial* en episodis de mitja hora de durada. Mai no els hem demanat res, als senyors que tallen el bacallà a la tele. Però, vista l'amenaça que ens cau al damunt, els prometem que, si no donen més programes a aquest joglar arnat, estem disposats fins i tot a parlar bé públicament d'*El precio justo* o de *No te rías que es peor* o a conformar-nos amb qualsevol altre cilici televisiu que decideixin d'engiponar-nos. Però més Boadella, no, si us plau, que la tele, la tenim a casa.

Miquel Porta / Josep Sarret

D'Algemesí, ni dona ni rossí

D'Algemesí, ni dona ni rossí, ni res que siga d'allí" diuen del meu poble familiar els habitants d'Alzira, amb un posat circumstancial, mescla de facècia i de veritat tribal inamovible. Separats per tres o quatre quilòmetres, els dos pobles han tingut des de sempre les seues diferències microsociològiques, i l'home d'Algemesí veu (o al menys veia: ara les coses van canviant) en el d'Alzira un culimerdis irrecuperable, baligabalaga, digne del més sentit menyspreu. Aquest odi fratern, conseqüència última d'una llarga rivalitat, s'ha anat repetint tot al llarg de la nostra geografia. D'aquesta manera, els pobles expressen els seus dubtes sobre els altres amb frases d'una eloqüència esbalaïdora: "De Catí, lo dimoni va fugir", "Los de Xert, caguen en lo cul obert", "Un tort, geperut i coixo en Callosa s'ha casat; que tal seria la xica que encara ha eixit enganyat", "Les xiques de Torreblanca totes van a segar brossa; s'encaramen a la sèquia i se renten la carxofa", "A la Mata qui no és gat és gata", "En Nules entra de cara i ix de recules", "Cosa de la Vall, no val un carall"... Aquesta passió, aquest amor que els valencians senten, des de generacions i generacions, pels seus paisans realment m'esborrona. ¡Es tan generosa la blasma epigramàtica, tan resignada, tan indiferent als encants enilepolidors del món terrenal, en definitiva, tan cristiana la burla tradicional! "Nàquera i Serra, gent de dimoni, per mitja figa maten un home".

I per tant, si els pobles, arrauxats en el seu sòcio-centrisme, experimenten una fòbia tan radical cap als seus veïns —que en definitiva, tenen el mateix color de pell que ells, entren la mateixa roba, i mengen les mateixes coses—, ¿per què ens sorprenem que quan vegeu un negre s'espanten? El racisme és conseqüència última d'un instint biològic, causat per una por atàvica, espantosa. La por a l'element estrany ha quedat gravada en el nostre subconscient inesborrablement amb segles i segles d'horror. Guerres, tortures, violacions, segrestos, misèria, són conceptes que íntimament van associats a noves cares i noves cultures. Pensem, per exemple, en el que va representar la reconquesta de Jaume I per als moros, o el que va significar l'arribada de l'Islam per als visigots, o com els ibers van desaparèixer de sobte amb la invasió dels romans. Recordem l'horror que produïren els

víkingos, els huns, els corsaris... La humanitat, per força, ha de témer l'estranger; la xenofòbia, és lògica, comprensible inevitable. ¿i què hi ha més estranger que una raça diferent? S'ha de reconèixer, doncs, que ser racista és natural. Diríem, biològic. Un instint innat, com també ho és la fornicació, l'egoisme, l'avarícia, la cobdícia; una base sobre la qual la naturalesa ha estructurat les seues lleis biològiques de la lluita per l'existència. L'evolució de l'home no s'ha basat en postures solidàries, reflexives i educades: l'home, com qualsevol altre ésser viu, és un animal d'una història natural èticament repulsiva. I, tanmateix, la bellesa de la humanitat ha estat aconseguir superar aquest llegat biològic, i lluitar per supòsits justos. Els drets humans són, sens dubte, els que ens separen conceptualment dels altres animals. La justícia de la humanitat no és biològica, sinó intel·lectual, i entre els seus punts justos apareix la lluita contra el racisme amb una contundència jovial.

Però el racisme va augmentant a Europa a una velocitat espaiadora, i tot sembla indicar que continuarà apujant. En un món establert sobre un model econòmic capitalista, basat en la competitivitat més agressiva, les bones accions tenen poques possibilitats d'èxit. La realitat ens desborda i l'ànsia de guanyar diners ràpidament ha revitalitzat els nostres instints més biològics. La nostra fortuna és antisolidària, egocèntrica, i per tant, a la llarga, racista. El racisme emergent a Europa és conseqüència última del sistema econòmic de dreta, que fomenta constantment aquests instints biològics. Estaria bé que reflexionàrem si val la pena arribar a la riquesa en detriment dels nostres valors humans. Una societat basada en el crit "campe qui puga", que és la que es preconitza actualment a l'estat espanyol, tan sols pot conduir al fàstic intel·lectual, a la depauperació moral, a la insignificància. El racisme, l'etnofòbia, la xenofòbia, formen un sol gran concepte i estan accionats per la insolidaritat del capitalisme, que és, en definitiva, la mateixa insolidaritat existent en la naturalesa. I, m'heu de creure, al final no és tan difícil tenir amics d'altres pobles. Jo, fins i tot en tinc dos d'Alzira, i són magnífiques persones.

Martí Domínguez